

ΣΥΡΙΖΑ

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ	
Αριθ. Πρωτ. ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΩΝ	66
Αριθ. Πρωτ. ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΩΝ	39
Ημερομηνία Κατάθεσης	20-9-11
Ωρα Κατάθεσης	12:30

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ

**Προς τους κ. Υπουργούς Εξωτερικών και
Εθνικής Άμυνας**

Θέμα: Η εξωτερική και αμυντική πολιτική της κυβέρνησης εμπλέκει την Ελλάδα σε διενέξεις και θέτει την ειρήνη στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και την ασφάλεια του ελληνικού λαού σε κίνδυνο.

Η πρόσφατη επίσκεψη του Υπουργού Εθνικής Άμυνας στο Ισραήλ και η υπογραφή του μνημονίου στρατιωτικής συνεργασίας με αυτή την χώρα υπηρξε η κορύφωση μιας διαδικασίας εμπλοκής της Ελλάδας στη διένεξη για τα προβλήματα της Μέσης Ανατολής, και μάλιστα με τη μεριά του επιτιθέμενου.

Οι στενές στρατιωτικές σχέσεις της Ελλάδας με το Ισραήλ δεν δικαιολογούνται από τα αμυντικά συμφέροντα της Ελλάδας ούτε από τις γενικότερες διακηρυγμένες θέσεις της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Οι δηλώσεις ότι η συνεργασία δεν στρέφεται εναντίον κανενός δεν πείθουν, διότι το Ισραήλ βρίσκεται ήδη σε εμπόλεμη κατάσταση με δύο γειτονικά του κράτη, τη Συρία και τον Λίβανο, εδάφη των οποίων κατέχει. Το 1981 μάλιστα ενσωμάτωσε τα συριακά υψίπεδα του Γκολάν με έκταση 1.150 χλμ² στην ισραηλινή επικράτεια.

Επίσης το Ισραήλ κατέχει τα Παλαιστινιακά εδάφη (Δυτική Όχθη, Λωρίδα της Γάζας), τμήματα των οποίων επίσης ενσωματώνει στην επικράτειά του με εποικισμούς και επιχειρήσεις εθνοκάθαρσης, ενώ έχει μονομερώς ενσωματώσει την Ιερουσαλήμ την οποία θεωρεί πρωτεύουσά του. Το κατοχικό καθεστώς είναι ανάλγητο και οι παραβιάσεις των Διεθνών Συνθηκών, αλλά και της ίδιας της ισραηλινής νομοθεσίας είναι καθημερινές. Εκεί ο στρατός κατοχής βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα παλλαϊκό κίνημα αντίστασης που προσπαθεί να το καταπνίξει, ακόμα και με μαζικές δολοφονίες. Κορύφωση αποτέλεσε η πολυαίμακτη επίθεση εναντίον του λαού της Γάζας τον Δεκέμβριο 2008. Επομένως, ο ισχυρισμός ότι οι ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις ασκούνται στο Αιγαίο, χωρίς αυτές οι ασκήσεις να στρέφονται εναντίον ουδενός είναι απολύτως αβάσιμος. Σημειωτέον ότι η πολιτική εθνοκάθαρσης και εξαφάνισης του αραβικού-παλαιστινιακού χαρακτήρα της Ιερουσαλήμ-Αλ Κοντς συμπαρασύρει και τα ίχνη του πολιτισμού των ελληνιστικών χρόνων με την καταστροφή μνημείων. Το Ισραήλ ευθύνεται επίσης για πράξεις βίας εναντίον ξένων, μεταξύ αυτών και ελλήνων, πολιτών, όπως η φονική επίθεση εναντίον του Στολίσκου I το 2010 σε διεθνή ύδατα. Η ελληνική κυβέρνηση με τη χαλαρή στάση που

επέδειξε έναντι της πειρατικής ενέργειας του Ισραήλ, αλλά και με τα εμπόδια που έθεσε στον απόπλου του Στολίσκου II φέτος ουσιαστικά συνέβαλε ώστε να μην υπάρχει αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας προς τους εγκλωβισμένους κατοίκους της Γάζας.

Η «αξιοποίηση του εθνικού εναέριου χώρου και της στρατηγικής θέσης της χώρας μας, προκειμένου να βοηθήσουμε και να συμβάλουμε στην ενίσχυση και της επιχειρησιακής ικανότητας της Ισραηλινής Πολεμικής Αεροπορίας», όπως είπε χαρακτηριστικά στη Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Βουλής ο κ. Υπουργός Εθνικής Άμυνας στις 25 Αυγούστου 2011, μετατρέπει τη λεγόμενη «στρατηγική σχέση» με το Ισραήλ σε «στρατηγική στρατιωτική συμμαχία» και στρέφεται ευθέως εναντίον των Παλαιστινίων, της Συρίας και του Λιβάνου. Αλλά και εναντίον του Ιράν. Η απειλή του Ισραήλ ότι δεν θα διστάσει να επιτεθεί εναντίον πυρηνικού σταθμού στο Ιράν πρέπει να ληφθεί πολύ σοβαρά υπόψη, καθώς έχει προηγηθεί ο βομβαρδισμός πυρηνικού σταθμού στο Ιράκ (1981) και στη Συρία (2007). Άλλωστε ποτέ δεν διαψεύστηκε η δήλωση ισραηλινών αξιωματούχων ότι το 2007 η ισραηλινή πολεμική αεροπορία έκανε ασκήσεις μέσα στον ελληνικό εναέριο χώρο χωρίς άδεια από τις ελληνικές αρχές, και ότι η άσκηση «Ένδοξος Σπαρτιάτης» το 2008 με βομβαρδισμό σε ελληνικό έδαφος ήταν πρόβα για πιθανή επίθεση εναντίον του Ιράν.

Το ίδιο το Ισραήλ, που αρνείται σε άλλες χώρες το δικαίωμα χρήσης της πυρηνικής ενέργειας για παραγωγή ηλεκτρισμού, έχει πυρηνικά όπλα, με τα οποία απειλεί τους γείτονές του και εκβιάζει τη διεθνή κοινότητα προκειμένου αυτή να ανεχθεί τις επεκτατικές του επιδιώξεις. Τέτοιες απειλές είχαν διατυπωθεί στον πόλεμο του 1973 εναντίον της Αιγύπτου. Αυτό και μόνο αρκεί για να ανασκευάσει το επιχείρημα ότι χρειάζεται να πάρουμε υπόψη το πρόβλημα ασφαλείας που αντιμετωπίζει το Ισραήλ. Στην πραγματικότητα το Ισραήλ απειλεί την ασφάλεια των γειτόνων του και ως εκ τούτου δεν μπορεί να αποτελέσει πυλώνα «σταθερότητας στην περιοχή», όπως ανέφερε ο κ. Υπουργός κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του εκεί.

Σήμερα, διαμορφώνεται μια νέα κατάσταση στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Η κατάρρευση των αυταρχικών καθεστώτων και η εμφάνιση των λαών στο προσκήνιο επιφέρει και αλλαγές στις διεθνείς σχέσεις και ιδιαίτερα στις σχέσεις των αραβικών κρατών της περιοχής με το Ισραήλ. Ήδη η Αίγυπτος, μετά την παραβίαση των συνόρων της από το Ισραήλ και τη δολοφονία αιγύπτιων στρατιωτικών, ανακάλεσε τον πρεσβευτή της από το Τελ Αβίβ.

Η Τουρκία, με τον αναπροσανατολισμό της εξωτερικής της πολιτικής, αποκτά αίγλη και κύρος στον μουσουλμανικό κόσμο, ενώ στο πολιτικό Ισλάμ εμφανίζεται ένα ρεύμα που περιορίζει το θρησκευτικό περιεχόμενο σε ένα γενικό πλαίσιο αρχών, τηρουμένων των αναλογιών κάτι παραπλήσιο με την ευρωπαϊκή Χριστιανοδημοκρατία, εμφανώς επηρεασμένο από το εγχείρημα του τουρκικού κυβερνώντος κόμματος, παρά την αντίσταση θανατικών θρησκευτικών κύκλων. Σε αυτή τη μεταβατική και ρευστή κατάσταση, στην οποία επανακαθορίζονται συμμαχίες και διαμορφώνονται νέα υπερεθνικά μπλοκ ισχύος, η ελληνική κυβέρνηση παίρνει θέση υπέρ ενός επεκτατικού και επιθετικού κράτους, του οποίου η ισχύς βρίσκεται σε υποχώρηση, και τοποθετείται υπέρ του συντηρητικού άξονα που διαμορφώνεται εναντίον των αναγεννησιακών δυνάμεων στις αραβικές χώρες.

Στη Μέση Ανατολή και στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο δεν μπορεί να υπάρξει σταθερότητα εάν προηγουμένως δεν έχουν εκπληρωθεί τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, δηλαδή η ύπαρξη ανεξάρτητου, πλήρως κυρίαρχου και βιώσιμου παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967 και με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ, δηλαδή μετά την αποχώρηση του Ισραήλ από όλα τα κατεχόμενα παλαιστινιακά και άλλα εδάφη και τη

διάλυση των εποικισμών. Η θέση της ελληνικής κυβέρνησης σε αυτό το ζήτημα παραμένει αμφίσημη.

Στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο υπάρχει εκ της γεωγραφίας επικάλυψη συμφερόντων και επιδιώξεων του Ισραήλ και της Κυπριακής Δημοκρατίας στο ζήτημα των υποθαλάσσιων ενεργειακών πηγών. Το δικαίωμα της Κυπριακής Δημοκρατίας να αξιοποιεί τον ενεργειακό της πλούτο είναι αυτονόητο· εάν όμως αυτό γίνει με πολιτική και πολύ περισσότερο στρατιωτική συνεργασία με ένα κράτος ταραξία, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος απρόβλεπτων περιπλοκών στην περιοχή. Και η χώρα μας αναλαμβάνει τον κίνδυνο να βρεθεί σε αντιπαλότητα με τα κράτη και τους λαούς της περιοχής, αλλά και να διακινδυνεύσει τα δικά της συμφέροντα που συνδέονται με τον ορισμό της ελληνικής Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης. Ήδη, ο μονομερής καθορισμός της ΑΟΖ του Ισραήλ θίγει δικαιώματα και συμφέροντα όμορων χωρών, συγκεκριμένα του Λιβάνου και των Παλαιστινίων (Λωρίδα της Γάζας). Αλλά και η αντιμετώπιση των στρατιωτικών απειλών της Τουρκίας στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο θα είναι αναποτελεσματική και αναξιόπιστη, εάν γίνει σε συμμαχία με ένα κράτος που παραβιάζει κάθε έννοια Διεθνούς Δικαίου.

Μείζονος σημασίας γεγονός, με το οποίο συνδέονται τα παραπάνω, αποτελεί η ραγδαία μετατόπιση της ελληνικής πολιτικής στο Μεσανατολικό και στα ζητήματα της περιοχής μας γενικά. Αυτή η μετατόπιση συμβαδίζει με τις εξελίξεις στο ΝΑΤΟ, τη νέα δομή του, με την οποία το ΝΑΤΟ στρατιωτικοποιεί τις διεθνείς σχέσεις και επεκτείνει τη δραστηριότητά του σε όλη την υφήλιο. Η Ελλάδα συμμετέχει ενεργά σε αυτή τη μετεξέλιξη. Η μετατροπή του στρατιωτικού δόγματος από αμυντικό σε αμυντικό-αποτρεπτικό αποκρύπτει τη μετατροπή των Ενόπλων Δυνάμεων από αμυντικές σε επιθετικές-επεμβατικές, όπως φαίνεται από τη μετεξέλιξη του στρατού κληρωτών-εφέδρων σε επαγγελματικό στρατό, ο σχηματισμός ειδικών δυνάμεων επέμβασης, όπως η 71η αερομεταφερόμενη ταξιαρχία που συμμετέχει στη Δύναμη Άμεσης Αντίδρασης του ΝΑΤΟ, έστω και αν για την ενεργοποίηση απαιτείται έγκριση της κυβέρνησης, και εκπαιδεύεται μάλιστα να αντιμετωπίσει αντίσταση πολιτών σαν δύναμη κατοχής. Σε αυτή την εξέλιξη εντάσσεται και η συζήτηση για την ένταξη του Ισραήλ στο ΝΑΤΟ και το ελληνικό ενδιαφέρον για την ενίσχυση της επιχειρησιακής ικανότητας των Ενόπλων Δυνάμεων αυτού του κράτους.

Όλα αυτά δεν έχουν σχέση με τις ελληνικές αμυντικές ανάγκες. Εκτός από τον ανήθικο χαρακτήρα της συμμαχίας με ένα κράτος που διαπράττει συστηματικά εγκλήματα πολέμου και τη μετατροπή της χώρας μας σε συνένοχο, για πρώτη φορά η Ελλάδα εμπλέκεται με τόσο άμεσο τρόπο στον ανταγωνισμό στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, σε μια σύγκρουση που διεξάγεται διεθνώς με όλα τα μέσα και ανεξάρτητα από σύνορα. Αυτή η εμπλοκή αποδυναμώνει τη διεθνή θέση της χώρας μας, θέτει σε κίνδυνο την ασφάλειά της και την ασφάλεια των κατοίκων της.

Επερωτώνται οι κ. Υπουργοί

1. Ποιες αμυντικές ανάγκες της Ελλάδας εξυπηρετεί η στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ;
2. Προτίθεται η κυβέρνηση να φέρει το Μνημόνιο Στρατιωτικής Συνεργασίας με το Ισραήλ για ψήφιση στη Βουλή ή θα επιμένει στη στάση των προκατόχων της που τηρούσαν τέτοιου είδους συμφωνίες μυστικές;
3. Πώς σκέφτεται η κυβέρνηση να αντιμετωπίσει την πυρηνική απειλή από το

οπλοστάσιο του Ισραήλ και την πιθανή ανάπτυξη ενός πυρηνικού ανταγωνισμού στην περιοχή μας;

4. Πώς σκέφτεται η κυβέρνηση να αντιμετωπίσει τυχόν προσπάθεια να χρησιμοποιηθεί ο ελληνικός εναέριος και θαλάσσιος χώρος από τις στρατιωτικές δυνάμεις του Ισραήλ για τυχόν επιθετικούς σκοπούς εις βάρος τρίτων χωρών, όπως έχουν δηλώσει ισραηλινοί αξιωματούχοι ότι θα πράξουν;
5. Σκοπεύει η ελληνική κυβέρνηση να πουλήσει μέρος της ελληνικής στρατιωτικής βιομηχανίας σε εταιρίες του Ισραήλ;
6. Γιατί δεν αναγνωρίζει η ελληνική κυβέρνηση την ύπαρξη παλαιστινιακού κράτους, υπό κατοχήν, στα σύνορα του 1967 και με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ;
7. Ποιες πρωτοβουλίες ανέλαβε η ελληνική κυβέρνηση στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε να υπάρξει υποστήριξη για την προσφυγή της Παλαιστινιακής Αρχής στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών με σκοπό την αποχώρηση του Ισραήλ από τα κατεχόμενα, την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους και την ισότιμη ένταξή του στους διεθνείς οργανισμούς;

Αθήνα, 20 Σεπτεμβρίου 2011

Οι επερωτώντες βουλευτές

Αλέξης Τσίπρας

Ευαγγελία Αμμανατίδου-Πασχαλίδου

Ηρώ Διώτη

Θοδωρής Δρίτσας

Μιχάλης Κριτσωτάκης

Τάσος Κουράκης

Παναγιώτης Λαφαζάνης

Βασίλης Μουλόπουλος

Δημήτρης Παπαδημούλης